

Απόσπασμα

Ο πρώτος στη γειτονιά που αποφάσισε ν' αποκτήσει ρομπότ ήμουν εγώ.

Είχε ανοίξει ένα μαγαζί που τα πουλούσε –ρομποτάδικο το είπαμε-, κι εγώ την πρώτη κιόλας μέρα μπήκα κι αγόρασα το πιο εξελιγμένο μοντέλο.

Ομολογώ πως δεν το διάλεξα μόνο για τις πολλές ικανότητες που είχε, αλλά γιατί μου άρεσε και η εμφάνισή του. Το κεφάλι του θύμιζε φωτισμένη υδρόγειο σφαίρα. Το κορμί του ίδιο λες κι ήταν με ένα γυαλιστερό μπαούλο, σαν κι αυτά που χρησιμοποιούσαν οι παλιοί πειρατές.

Τα χέρια του ήταν λεπτά και εύκαμπτα, φτιαγμένα από συρμάτινες πλεξούδες.

Και τα πόδια του ήταν γεροφτιαγμένα –μεταλλικά κι αυτά-, αλλά θύμιζαν τα πόδια των τραπεζιών που είχα δει σε παλιούς πύργους.

«Ενώνει το παρελθόν με το μέλλον» μου εξήγησε ο υπάλληλος του ρομποτάδικου και μετά μου χαμογέλασε και συνέχισε: «Άλλωστε, ένας άνθρωπος σύγχρονος σαν και σας δε γίνεται να μη δοκιμάζει και να μην απολαμβάνει τα προϊόντα της σύγχρονης τεχνολογίας... Με το ρομπότ αυτό τίποτε εσείς δε θα κάνετε. Μόνο ξάπλα!... Και για φανταστείτε πόσο διαφορετικά θα σας αντιμετωπίσει ο γείτονάς σας, όταν σας χτυπήσει το κουδούνι για να του δανείσετε ένα φλιτζάνι ζάχαρη και, αντί για σας, του ανοίξει το ρομπότ, κι αυτό, αντί για σας πάντα, θα του φέρει το φλιτζάνι ξέχειλο μέχρι απάνω με τη ζάχαρη και χωρίς μήτε ένας κόκκος της να έχει πέσει στο καλογυαλισμένο –από το ρομπότ πάντα- πάτωμά σας!»

Εμένα πάντα μου άρεσε η ξάπλα, αλλά και επειδή μπόρεσα να φανταστώ τη σκηνή με τη ζάχαρη και το γείτονά μου, και μιας κι ο γείτονάς μου πολύ μου έμπαινε στο μάτι με το πανάκριβο αυτοκίνητό του, σκέφτηκα τα μούτρα του και «Α, καλά, κάτι τέτοιο πολύ θα ήθελα να συμβεί!» δήλωσα στον υπάλληλο, και δίχως δεύτερη σκέψη κι όσο κι αν το συγκεκριμένο μοντέλο ήταν πολύπιο ακριβό από τα άλλα, αποφάσισα να το αγοράσω.

Πήγα απέναντι, στην τράπεζα, πήρα ένα καταναλωτικό δάνειο και, την άλλη μέρα το πρωί, μου φέρανε, μέσα σε μια κούτα, το ρομπότ μου στο σπίτι.

Κάθισα και διάβασα προσεκτικά τις οδηγίες χρήσης.

Και τι δεν μπορούσε να κάνει το ρομπότ μου!

Στ' αλήθεια, έτσι και το προγραμματίζα σωστά, το μόνο που θα έμενε σε μένα ήταν... η ξάπλα.

Πάντως το πρώτο που θα ήθελα να κάνει ήταν να ανοίγει την πόρτα μου όταν χτυπά το κουδούνι και στη συνέχεια να μάθει σε ποιο ντουλάπι έχω

τη ζάχαρη και να γεμίζει με αυτήν ξέχειλα ένα φλιτζάνι και να το πηγαίνει βόλτα σε όλο μου το σπίτι δίχως ούτε κόκκος να πέφτει κάτω.

Δεν ήταν δύσκολο να βρω με ποιον τρόπο θα έδινα τις κατάλληλες εντολές, αλλά, πριν τις εκτελέσω, χτύπησε το κουδούνι μου και αναγκάστηκα μόνος μου να ανοίξω την πόρτα και δυστυχώς ήταν ο αντιπαθητικός γείτονας μου, ο οποίος ευτυχώς δε μου ζήτησε ένα φλιτζάνι ζάχαρη, αλλά – δυστυχώς!- μου είπε πως φεύγει, πως πάει – λέει- σε άλλη γειτονιά πιο ακριβή και πως είχε έρθει να με αποχαιρετήσει.

Έσκασα από το κακό μου. Μήτε να δει το ρομπότ μου δεν κατάφερα, μιας και ακόμα το είχα μέσα στην κούτα που το είχαν μεταφέρει.

Αλλά μιας και το είχα, έτσι κι αλλιώς, αγοράσει, έπρεπε να μάθω και να το χρησιμοποιώ. Άλλωστε –είπαμε- ήταν και η ξάπλα.